

הנחיות היועץ המשפטי לממשלה	הנחיות לתובעים בנושא העמדה לדין בעבירת ה"סוב-יודיצה"
ח' אדר ב' התשנ"ב, 13 מרץ 1992 עדכון: כ"ג תמוז התשס"ב, 3 יולי 2002	מס' זמני 51.051א

### הערה [התשס"ב-2002]:

הנחיה זו נכתבה לפני כעשור, בין היתר עקב נוסחו הרחב והגורף של סעיף 71(א) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984. תיקון הסעיף (ס"ח התשס"ב, עמ' 243) צמצם את תחולת האיסור לפרסומים בעניינים פליליים בלבד. ואולם, בעיקרם, הדברים האמורים בהנחיה המקורית יפים גם כיום. יודגש, כי גם לאחר תיקון החוק נדרש אישור היועץ המשפטי לממשלה או פרקליט המדינה בטרם הגשת כתב אישום בגין עבירה לפי הסעיף האמור.

### הנחיות לתובעים בנושא העמדה לדין בעבירת ה"סוב-יודיצה"

סעיף 71 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984, כפי שתוקן בתשס"ב-2002, קובע:

**מניעת פגיעה בהליך פלילי**  
(א) לא יפרסם אדם דבר על ענין פלילי התלוי ועומד בבית משפט במטרה להשפיע על מהלך המשפט או תוצאותיו, וראייה מראש את ההשפעה האמורה באפשרות קרובה לודאי כמוה כמטרה להשפיע, והכל אם יש בפרסום כדי להשפיע כאמור.

(ב) לענין סעיף זה, ענין פלילי התלוי ועומד בבית משפט משעה שהוגשה לבית המשפט באותו ענין בקשה למתן צו מעצר או משעה שהוגש לו כתב אישום, לפי המוקדם, עד שהחליט התובע שלא להגיש כתב אישום, ואם הוגש כתב אישום - עד סיום ההליכים.

(ג) איסור הפרסום אינו חל על פרסום ידיעה בתום לב על דבר שנאמר או שאירע בישיבה פומבית של בית משפט.

(ד) העובר על הוראות סעיף זה, דינו - מאסר שנה אחת.

מובאות להלן הנחיות לתובעים, שיסייעו בידם בשקילת המקרים המתאימים להעמדה לדין בעבירה זו.

להלן רשימה של סוגי פרסומים, שפרסומם מעורר - מעצם טבעו - חשש ממשי להשפעה על מהלך המשפט או על תוצאותיו. לגבי פרסום מסוג זה, הנטייה תהא להעמיד את המפרסם לדין.

ככלל, היכללותו של פרסום ברשימה שלהלן, מצביעה לכאורה על קיומו של חשש להשפעה האסורה על פי החוק. אולם מכיוון שלא בהכרח הוא שכל פרסום הנכלל בסוגים הכלולים ברשימה מעורר

חשש ממשי אשר כזה, מתעורר גם הצורך לבחון קיום החשש הממשי בכל פרסום לגופו, תוך בחינת כל נסיבות המקרה.

עוד יצוין, כי במהלך בדיקת המקרה, צריך התובע גם ליתן דעתו על השאלה אם עיקר החשש הינו להשפעה על בית המשפט (השוו: בג"צ 223/88 שפטל נ' היועץ המשפטי לממשלה, ואח', פ"ד מג(4) 356, 364 ה)). ככל שיגבר החשש להשפעה על העדים, כן תגבר הנטייה להעמדת המפרסם לדין.

הפרסומים המעוררים מעצם טבעם את החשש האמור, הינם כמפורט להלן:

א. פרסום הכולל הבעת דעה בעניין אשמה, חפות, עונש, זכות, או כל עניין מהותי אחר הטעון הכרעה שיפוטית באותו הליך.

ב. פרסום עובדות מהותיות הרלבנטיות לעניין הטעון הכרעה במשפט, כל עוד לא הובאו בפני בית המשפט באותו הליך.

ג. פרסום ראיון עם בעל דין, או עם עדים האמורים להעיד במשפט, או פרסום המביא את גרסאותיהם של אלה, למעט פרסום ידיעה בתום לב על דבר שנאמר, או שאירע, בישיבה פומבית של בית המשפט (ראו: סעיף 71 (ג) לחוק).

ד. פרסום הכולל הבעת דעה על עדויות שנשמעו במפשט ועל מידת מהימנותם של עדים, שהעידו, או שאמורים להעיד, במשפט.

ה. דיווח בלתי נכון ושלא בתום לב על דבר שנאמר, או שאירע, בישיבה פומבית של בית המשפט, שיש בו כדי להשפיע על עדים שטרם העידו.

על אף האמור לעיל, הרי ככלל, לא יועמד אדם לדין על פרסום המהווה דיון עיוני בשאלות עקרוניות או משפטיות הקשורות לעניין נושא המשפט, ובלבד שאין בו קביעות או מסקנות בשאלת אשמה, חפות, עונש, זכות או כל עניין מהותי אחר הטעון הכרעה באותו הליך.

**לא יוגש כתב אישום בשל עבירה לפי סעיף 71(א) הנ"ל אלא בהסכמה בכתב של היועץ המשפטי לממשלה או פרקליט המדינה.**